

Sprawa C-8/20

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

Data wpływu:

9 stycznia 2020 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (Niemcy)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

30 grudnia 2019 r.

Strona skarżąca:

L.R.

Strona pozwana:

Republika Federalna Niemiec

**SCHLESWIG-HOLSTEINISCHES
VERWALTUNGSGERICHT**

[...]

POSTANOWIENIE

W sprawie administracyjnej

L.R.

strona skarżąca

[...]

przeciwko

Republice Federalnej Niemiec, reprezentowanej przez Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (federalny urząd ds. migracji i uchodźców) – oddział w Boostedt, [...]

stronie pozwanej

Przedmiot sporu: prawo azylowe – drugi wniosek (§ 71a AsylG)

Postępowanie zostaje zawieszono.

Do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zostaje skierowany, na podstawie art. 267 TFUE, wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego w przedmiocie następującego pytania:

Czy uregulowanie krajowe, na podstawie którego wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej może zostać odrzucony jako niedopuszczalny drugi wniosek jest zgodne z art. 33 ust. 2 lit. d) i art. 2 lit. q) dyrektywy 2013/32/UE, jeżeli bezskuteczna pierwsza procedura azylowa nie została przeprowadzona w państwie członkowskim Unii, lecz w Norwegii? **[Or. 2]**

Uzasadnienie:

I.

- 1 Skarżący, obywatel Iranu, domaga się udzielenia ochrony międzynarodowej przez pozwaną po tym, jak bezskutecznie ubiegał się już o udzielenie azylu w Królestwie Norwegii.
- 2 W dniu 22 grudnia 2014 r. skarżący złożył wniosek o udzielenie azylu na terytorium Republiki Federalnej. W trakcie przesłuchania w dniu 22 grudnia 2014 r. w przedmiocie ustalenia odpowiedzialnego państwa członkowskiego skarżący oświadczył: opuścił on swój państwo pochodzenia przed około 18 miesiącami i mieszkał w Iraku przez ostatnie 3 miesiące. Przybył do Niemiec przez Turcję i Austrię. Przed około 8 laty wystąpił o azyl w Norwegii i został wydalony do Iranu.
- 3 W wyniku przeszukania bazy danych Eurodac uzyskano trafienie kategorii 1 dla Norwegii. Pismem z dnia 26 lutego 2015 r. Królestwo Norwegii, do którego zwrócono się z wnioskiem o przyjęcie, poinformowało, że jego odpowiedzialność wygasła zgodnie z art. 19 ust. 3 rozporządzenia Dubin III. Wniosek skarżącego o udzielenie ochrony międzynarodowej z dnia 1 października 2008 r. został odrzucony w dniu 15 czerwca 2009 r.; w dniu 19 czerwca 2013 r. skarżący został przekazany do Iranu.
- 4 Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (federalny urząd ds. migracji i uchodźców, zwany dalej „Bundesamt”) kontynuował postępowanie jako

postępowanie w sprawie drugiego wniosku i wezwał skarżącego do wskazania powodów, które sprzeciwiają się powrotowi do państwa pochodzenia.

- 5 Z pośrednictwem pisma swojego pełnomocnika skarżący poinformował, że na poparcie swojego wniosku o udzielenie azylu powołuje się na względy religijne, a ponadto odsyłał do twierdzeń swojego syna w dotyczącej go procedurze azylowej, który jest prześladowany w Iranie ze względów politycznych i przyłączył się do Peszmergów w Iraku.
- 6 Podczas przesłuchania [...] w dniu 12 grudnia 2016 r. skarżący wskazał między innymi: jego wniosek w Norwegii opierał się w szczególności na fakcie, że był on ateistą. Jego obecne przyczyny ucieczki były związane z jego synem, który przyłączył się do Demokratycznej Partii Kurdystanu. Tajne służby wielokrotnie wywierały naciski na skarżącego, aby wyjawiał miejsce pobytu syna. Ostatnio presja została zwiększona, w związku z czym uciekł. Ponadto jest on obecnie chrześcijaninem. **[Or. 3]**
- 7 Decyzją z dnia 13 marca 2017 r. Bundesamt odrzucił wniosek jako niedopuszczalny. Urząd stwierdził, że brak jest (krajowych) zakazów wydalenia, o których mowa w § 60 ust. 5 i 7 zdanie pierwsze Aufenthaltsgesetz (ustawy o pobycie, zwanej dalej „AufenthG”). Wezwał skarżącego do opuszczenia terytorium federalnego w ciągu tygodnia od daty podania decyzji do wiadomości i zagroził wydaleniem do Iranu lub innego państwa gotowego do przyjęcia w przypadku niezastosowania się. Zakaz wjazdu i pobytu przewidziany w art. 11 ust. 1 Aufenthaltsgesetz został ograniczony do 30 miesięcy, licząc od dnia wydalenia z kraju.
- 8 W uzasadnieniu decyzji o niedopuszczalności Bundesamt wskazał okoliczność, że wniosek o udzielenie azylu jest niedopuszczalny na mocy § 29 ust. 1 pkt 5 AsylG, ponieważ złożony został drugi wniosek, w przedmiocie którego nie przeprowadza się kolejnego postępowania. Nowy wniosek o udzielenie azylu złożony w Republice Federalnej Niemiec stanowi drugi wniosek w rozumieniu § 71a AsylG, ponieważ wnioskodawca prowadził już bezskutecznie postępowanie w sprawie azylu w bezpiecznym państwie trzecim zgodnie z art. 26a AsylG – Norwegii. Kolejna procedura azylowa nie powinna zostać przeprowadzona, ponieważ nie zostały spełnione przesłanki z § 51 ust. 1 – 3 Verwaltungsverfahrensgesetz (ustawy o postępowaniu administracyjnym, zwanej dalej „VwVfG”). Paragraf 51 ust. 1 VwVfG wymaga spójnego przedstawienia okoliczności faktycznych, które w świetle każdej racjonalnego ujęcia nie może być *a priori* nieodpowiednie w celu udzielenia azylu lub przyznania ochrony międzynarodowej. W konsekwencji spójne twierdzenia, pozwalające na umożliwienie korzystniejszego rozstrzygnięcia, jest wystarczające. Twierdzenia skarżącego w ujęciu ogólnym są niewiarygodne. Zostało to bliżej wyjaśnione przez Bundesamt.
- 9 Na tę decyzję skarżący wniósł w dniu 18 kwietnia 2017 r. skargę do sądu odsyłającego, w której żąda nadania statusu uchodźcy, posiłkowo przyznania mu

ochrony uzupełniającej, a ponadto posiłkowo stwierdzenia (krajowych) zakazów wydalania, o których mowa w § 60 ust. 5 i 7 zdanie pierwsze AufenthG.

- 10 Sąd odsyłający, postanowieniem z dnia 19 czerwca 2017 r., sygnatura akt 10 B 98/17, odpowiedział w przedmiocie złożonego w trybie pilnym wniosku o zawieszenie skutków spornej decyzji. **[Or. 4]**

II.

- 11 Postępowanie należy zawiesić. Zgodnie z art. 267 TFUE należy zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zwanego dalej „Trybunałem”) o wydanie orzeczenia prejudycjalnego w przedmiocie pytania sformułowanego w sentencji postanowienia. Pytanie dotyczy wykładni art. 33 ust. 2 lit. d) i art. 2 lit. q) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. 2013, L 180, s. 60).

- 12 1. Ocena prawna jest uregulowana w prawie krajowym w Asylgesetz (AsylG), w brzmieniu wynikającym z obwieszczenia z dnia 2 września 2008 r. (BGBl. I s. 1798), ostatnio zmienionej na mocy art. 45 ustawy z dnia 15 sierpnia 2019 r. (BGBl. I s. 1307).

- 13 Właściwe ramy prawne sporu wyznaczają następujące przepisy prawa krajowego:

- 14 Paragraf 26a AsylG – „Bezpieczne państwa trzecie”

„(1) Cudzoziemiec, który przyjechał w państwa trzeciego, o którym mowa w art. 16a ust. 2 zdanie pierwsze ustawy zasadniczej (bezpiecznego państwa trzeciego), nie może powołać się na art. 16a ust. 1 ustawy zasadniczej. [...]

(2) Bezpiecznymi państwami trzecimi są poza państwami członkowskimi Unii Europejskiej państwa wymienione w załączniku I. [...]

- 15 Paragraf 29a AsylG – „Wnioski niedopuszczalne”

„(1) Wniosek o udzielenie azylu jest niedopuszczalny, jeżeli

1. [...]

5. w przypadku kolejnego wniosku, o którym mowa w § 71 lub drugiego wniosku, o którym mowa w § 71a, kolejnej procedury azylowej nie przeprowadza się. [...]

- 16 Paragraf 71 a AsylG – „Drugi wniosek”

„(1) Jeżeli cudzoziemiec po bezskutecznym zakończeniu procedury azylowej w bezpiecznym państwie trzecim (§ 26a), do którego stosuje się przepisy Wspólnoty Europejskiej dotyczące kompetencji w zakresie przeprowadzenia procedur azylowych lub z którym Republika Federalna Niemiec zawarła w

tym względzie umowę międzynarodową, składa wniosek o udzielenie azylu na terytorium federalnym (drugi wniosek), kolejną procedurę azylową przeprowadza się **[Or. 5]** tylko wtedy, gdy Republika Federalna Niemiec jest właściwa do przeprowadzenia procedury azylowej i spełnione są przesłanki określone w § 51 ust. 1 – 3 *Verwaltungsverfahrensgesetz*; kontrola należy do Bundesamt. [...]

17 Paragraf 77 AsylG – „Orzeczenie sądu”

„(1) W sprawach podlegających niniejszej ustawie sąd opiera się na stanie faktycznym i prawnym istniejącym w chwili ostatniej rozprawy; jeżeli orzeczenie wydawane jest bez odbycia rozprawy, sąd opiera się na stanie faktycznym i prawnym istniejącym w chwili wydania orzeczenia [...]”.

18 Załącznik I do § 26a AsylG

„Norwegia

Szwajcaria”

19 2. Pytanie prejudycjalne ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i wymaga wyjaśnienia przez Trybunał.

20 2.1 Pytanie prejudycjalne ma znaczenie dla rozstrzygnięcia w przedmiocie żądania skarżącego. Na wypadek gdyby wniosek o udzielenie azylu został niesłusznie odrzucony jako niedopuszczalny, decyzję należałoby uchylić [...].

21 2.2. Prawo krajowe w dziedzinie azylu reguluje w § 71 AsylG kolejny wniosek i w § 71a AsylG drugi wniosek oraz związany z tymi wnioskami tryb postępowania w odróżnieniu od [postępowania w sprawie pierwszego wniosku]. Kolejny wniosek zgodnie z § 71 AsylG jest następnym wnioskiem o udzielenie azylu składanym po tym, jak wniosek okazał się bezskuteczny w Republice Federalnej. Drugi wniosek zgodnie z § 71a AsylG jest następnym wnioskiem składanym po tym jak wniosek okazał się już bezskuteczny w bezpiecznym państwie trzecim w rozumieniu § 26a AsylG, a do takich należą państwa członkowskie UE oraz Norwegia i Szwajcaria. *Ratio legis* § 71a AsylG jest zrównanie drugiego wniosku z kolejnym wnioskiem, a tym samym decyzji państwa trzeciego w dziedzinie prawa azylowego z decyzją Republiki Federalnej Niemiec w dziedzinie prawa azylowego [...].

22 2.3. Pytanie prejudycjalne ma na celu wyjaśnienie kwestii, czy kolejny wniosek w rozumieniu dyrektywy w sprawie procedury azylowej może zostać złożony, jeżeli bezskuteczna pierwsza procedura nie została zakończona w państwie członkowskim, lecz w Norwegii – państwie trzecim, które uczestniczy częściowo we wspólnym europejskim systemie azylowym **[Or. 6]** na podstawie umowy międzynarodowej.

- 23 Sąd odsyłający wychodzi przede wszystkim z założenia, że kolejny wniosek w rozumieniu dyrektywy w sprawie procedury azylowej może zostać złożony, jeżeli bezskuteczna pierwsza procedura została zakończona w innym państwie członkowskim [...]. Zdaniem sądu odsyłającego nie stoi temu na przeszkodzie art. 40 ust. 1 dyrektywy 2013/32/UE, który wymaga przedstawienia dalszych informacji „w tym samym państwie członkowskim” lub złożenia kolejnego wniosku. Pojęcie „kolejnego wniosku” w rozumieniu art. 40 ust. 1 dyrektywy 2013/32/UE mogłoby być odmienne niż pojęcie „kolejnego wniosku” w rozumieniu art. 2 lit. q) dyrektywy 2013/32/UE: pojęcie kolejnego wniosku w rozumieniu art. 2 lit. q) dyrektywy 2013/32/EU wymaga ostatecznej decyzji w rozumieniu art. 2 lit. e) dyrektywy 2013/32/EU. Z tym jest niezgodny skutek prawny określony w art. 40 ust. 1 dyrektywy 2013/32/UE. Uwzględnienie elementów kolejnego wniosku w ramach rozpatrywania wcześniejszego wniosku lub badania decyzji, od której zostało złożone odwołanie, nie jest możliwe ze względu na ostateczny charakter decyzji.
- 2.3.1. Zgodnie z brzmieniem dyrektywy w sprawie procedury azylowej kolejny wniosek w rozumieniu art. 33 ust. 2 lit. d), art. 2 lit. q) dyrektywy 2013/32/UE nie może mieć miejsca w przypadku, gdy wcześniejsza bezskuteczna procedura azylowa została przeprowadzona w państwie trzecim.
- 25 Możliwość zastosowania art. 33 ust. 2 lit. d) 2013/32/UE wymaga przede wszystkim wystąpienia z kolejnym wnioskiem. Zgodnie z art. 2 lit. q) RL 2013/32/EU „kolejny wniosek” oznacza
- „następny wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, z którym występuje się po tym, jak ostateczna decyzja w odniesieniu do poprzedniego wniosku została podjęta [wydana], w tym w przypadkach, gdy wnioskodawca wyraźnie wycofał swój wniosek oraz w przypadkach, gdy organ rozstrzygający odrzucił wniosek w następstwie dorozumianego wycofania wniosku zgodnie z art. 28 ust. 1.”
- 26 Z wymogu ostatecznej decyzji w przedmiocie wcześniejszego wniosku mogłoby wynikać, że wcześniejsza procedura azylowa została zakończona w **państwie członkowskim**. Po pierwsze, wcześniejszy wniosek mógłby być jedynie wnioskiem w rozumieniu art. 2 lit. b) dyrektywy 2013/32/UE i z tego tytułu wymagać wniosku o ochronę „przez państwo członkowskie” złożonego przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca. Po drugie, „ostateczna decyzja” [art. 2 lit. e) dyrektywy 2013/32/UE] jest decyzją dotyczącą [**Or. 7**] przyznania obywatelowi państwa trzeciego lub bezpaństwowcowi statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej zgodnie z dyrektywą 2011/95/UE. Oznacza to powiązanie z dyrektywą 2011/95/UE, które ze względu na swój charakter może obejmować jedynie państwa członkowskie. Ponadto art. 2 lit. e) dyrektywy 2013/32/UE zawiera wyraźne odniesienie do pobytu w **danym państwie członkowskim**.
- 27 Przeciwno przyjęciu założenia, że (bezszykownie) procedury azylowe w państwach trzecich prowadzą do kolejnego wniosku o udzielenie ochrony

- międzynarodowej, przemawia również ogólna struktura regulacyjna dyrektywy w sprawie procedury azylowej. Dyrektywa w sprawie procedury azylowej wyraźnie stwierdza, kiedy stanom faktycznym powiązanych z państwami trzecimi można przypisać skutki prawne w dziedzinie prawa azylowego (zob. na przykład koncepcje państw, o których mowa w art. 35, 38, 39 i dyrektywy 2013/32/UE).
- 28 Norwegia nie jest państwem członkowskim UE i tym samym nie jest bezpośrednio związana dyrektywą 2013/32/UE oraz dyrektywą 2011/95/UE.
- 29 Norwegia – o ile wiadomo – nie jest zrównana z państwem członkowskim również na podstawie innego aktu prawnego. W szczególności art. 1 ust. 4 porozumienia między Wspólnotą Europejską a Republiką Islandii i Królestwem Norwegii, dotyczącego kryteriów i mechanizmów określania państwa właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl złożonego w państwie członkowskim lub w Islandii, lub Norwegii z dnia 19 stycznia 2001 r. (Dz. U. L 93, s. 40) – układu stowarzyszeniowego – prowadzi jedynie do ograniczonego zrównania z państwami członkowskimi w odniesieniu do rozporządzenia Dublin i Eurodac.
- 30 2.3.2. Sąd odsyłający skłania się jednak do stanowiska, że, mając na uwadze częściowe stowarzyszenie Norwegii, wykładni dyrektywy w sprawie procedury azylowej należy dokonywać w sposób rozszerzający.
- 31 Na mocy wyżej wymienionego układu stowarzyszeniowego Norwegia uczestniczy w systemie określania odpowiedzialnego państwa członkowskiego Dublin II, obecnie pod rządami rozporządzenia Dublin III. Norwegia podjęła decyzję o stosowaniu rozporządzenia Dublin III jako prawa norweskiego (zob. section 32 paragraph 4 Immigration Act; wersja angielska dostępna pod adresem: <https://lovdata.no/dokument/NLE/lov/2008-05-15-35>). Co prawda Norwegia nie jest związana dyrektywą w sprawie przyjmowania, dyrektywą w sprawie procedury azylowej ani dyrektywą w sprawie kwalifikacji, niemniej jednak istniejące włączenie Norwegii do dublińskiego systemu określania odpowiedzialnego państwa członkowskiego opiera się na założeniu, że norweski system azylowy jest równoważny pod względem materialnego zakresu ochrony oraz przepisów proceduralnych wymogom prawa Unii i że jest to wystarczające. W przeciwnym wypadku Norwegia nie mogłaby **[Or. 8]** wywiązać się z obowiązku ciążącego na niej na mocy art. 3 ust. 1 w zw. z art. 2 lit. d) rozporządzenia Dublin III. Okoliczność, że norweskie prawo w dziedzinie azylu nie przewiduje stanu faktycznego, który dosłownie odpowiada art. 15 lit. c) dyrektywy 2011/95/UE, wydaje się nieszkodliwa, ponieważ ta „luka” może zostać usunięta przez przesłankę stanu faktycznego z section 28 paragraph 1 (b), który odpowiada art. 3 EKPC.
- 32 W tych okolicznościach sytuacja, w której jest możliwe przekazanie osoby ubiegającej się o azyl do Norwegii w ramach systemu dublińskiego w celu rozpatrzenia jej wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, przy czym jednak państwa członkowskie powinny być zobowiązane do przeprowadzenia pełnej procedury azylowej po bezskutecznym zakończeniu tamtejszej procedury

azyłowej – i w razie ustania odpowiedzialności Norwegii na podstawie rozporządzenia Dublin – byłaby sprzeczna z celami wspólnego europejskiego systemu azyłowego i odpowiednim włączeniem Norwegii do tego systemu.

[...]

DOKUMENT ROBOCZY